

[Poul Dam.]

andet sigte med den offentlige opsparring. Jeg kan måske minde om, at vi fremsatte nogle alternative forslag sidste år, da man snakkede langtidspøblemer i økonomien. Vi ønsker en offentlig opsparring, som bliver kanaliseret planmæssigt, rettet imod gavnligt byggeri og imod produktive investeringer. Den offentlige opsparring, som regeringen nu giver os, er noget, der dels bliver nedkulet — og det kan i begrænset omfang være rimeligt — dels anvendes indirekte helt planløst.

Regeringen er nået til indgreb i det økonomiske liv og i borgernes pengemidler, som i virkeligheden går langt videre, end de nogen sinde har vovet at beskyldte de socialistiske eller næsten socialistiske partier for at ville gøre. Men de har gjort det uden at opnå nogen af de fordele for samfundsökonomien, som en socialistisk politik ville have medført.

Henimod slutningen skulle der så komme nogle betragtninger om kunsten at spare og den udmærkede „støvsugerbande“, der jo er navngivet efter en udmærket film, hvor man begyndte med at tage de små ting og til sidst stod som hr. Valbak og så betaget ud over havneløbet, hvor der var en stor sandpumpe — for det var en støvsuger, der virkelig var i stand til at få noget op. Jeg går ud fra, at der i hvert fald er nogen, måske ikke fru Grethe Philip, men så dog andre, der ønsker, at „støvsugerbanden“ skal fortsætte og altså arbejde med endnu større maskiner i fremtiden.

Den spareplan, vi har fået, er jo interessant. Ikke mindst er det frygtelig interessant at skulle samle spareplanen sammen fra alle mulige mennesker, der har hørt om et eller andet hjørne af den privat — jeg vidste ca. en tredjedel af dette, førend det lå på folketingets bord, fordi venner, som arbejder med det ene eller det andet område, sagde: der sker noget på vores område. Når man kunne fortælle det til så mange, selv om det var brudstykkevis, så kunne man godt have fortalt det lidt før til oppositions-

partierne. Vi var såmænd ikke blevet væsentligt vredere af den grund; det lader sig næsten ikke gøre.

Det væsentlige ved denne spareplan er jo ikke, at man rammer børn i vuggen og gamle over 80 og grønlændere på udsteder, som ikke kan forsvare sig, og masser af andre uskyldige smågrupper. Det væsentlige i parlamentarisk forstand er, at man her bortskærer en række udgifter, som alle har stemt for i sin tid, og at man mellem tre partier er enige om, at nu skal nogle love ændres, som er vedtaget enstemmigt eller så godt som enstemmigt, altså at de forudsætninger, hvorunder man har arbejdet sig sammen i folketinget på bestemte lovgivningsområder, ensidigt bliver sat til side af flertallet her i salen. Det er en metode, som jeg tror vil vise sig at være forholdsvis uheldsvanger for det fremtidige arbejde. Hvorfor skal vi blive enige med denne regering om noget som helst, hvis regeringen bagefter ensidigt med sit eget flertal laver det om? Hvorfor skal vi ikke i stedet for forberede os på at overtage dette lands ledelse så hurtigt som muligt, selv om det er senere, end det var nødvendigt? Hvorfor skal vi gøre det, vi gør? Er det ikke uhyre farligt, at princippet, at man arbejder sig sammen til enighed, således sættes til side?

Det er rigtigt, at vi kommer til at beskæftige os med disse spareforslag enkeltvis ved forskellige lejligheder, og de, der hidtil har været til behandling, har nok givet regeringen et indtryk af, at de ikke bliver vedtaget enstemmigt alle sammen, her i salen eller i finansudvalget, hvor nogle af dem skal behandles.

Det er vel også et spørgsmål, om der ved udarbejdelsen af denne liste er taget tilstrækkeligt hensyn til den prioritering af samfundets behov, som andre har talt om, og som det er så uhyre rigtigt at tale om. Man har vel heller ikke i tilstrækkelig grad forstået, hvad det er, man gør, når man fjerner et eller andet tilskud. Det er jo ikke den samme overvejelse, man skal gøre sig, når man tager noget væk, som når man drøfter,